

Defter

Recep SEYHAN

Misafirlikte, şeftaliyi yerken suyunu üzerime damlattığımı, annemin kısa bir öksürükle beni gözlerine davet etmesinden anladım. Üzerimi tarayan gözleri, tişörtümün önünde kısa süre gezindikten sonra gözlerimde demirlendi; sonra gözleriyle tırmaladı, kaşlarıyla haşladı beni.

Akşam, biraz gecikebileceğimi söylemişim eve; arkadaşlarla halı sahada maçımız vardı. Maçtan sonra hararet oluyor, bir şeyler içelim, dedik; Berke, Gökhan ve Atalay'la iki sokak arkadaki apartmanın bodrum katında Kutayların deposuna gittik. Kutay da geldi sonradan. İki laf ettik. Burada sık sık buluşuruz. Burası, yüksek sesle konuşsak, şamatalı, gürültülü de olsak kimseyi rahatsız etmeyecek kadar tenha ve uygun bir yer. Burada, zaman zaman gündemimize giren konuları konuşup paylaşır, kaynatırız.

Babam diyor ki “Ya oğlum siz saatlerce ne yapıyorsunuz orada; ne konuşuyorsunuz; bu kadar konuyu nasıl ve nereden buluyorsunuz?” diyor ve arkasından her zamanki iğnesini batırıyor: “Konularınızı bilmiyorum ama gündeminizde kitaba yer olmadığından eminim.”

Telefonlarımızdan müzik dinledik, kola içtik. “Kolaya verilen paranın İsrail'e gittiğini” söylüyor babam; ama kendisi de aldığı koladan çaktırmadan aşırıyor. Babam sigara içtiğimi sanıyor. Kutay ve Atalay sigara içti ama ben içmedim. Arabayı kullanırken annemin kendisine getirdiği eleştirilerin bir benzerini ben yapsam babam beni azarlar; ama kendisine “niye sigara içtiğini” sorduğumda sustu sadece ve pencereden dışarı baktı.

Spor dan söz açılınca benim kulüpteki macerama geldi konu. “Oğlum, spor da spor, diye tutturdun. Ben de götürüp bölgenin en iyi kulübüne teslim ettim. Hocalar oyununu beğendi; kulüp seni dört ay gibi kısa bir sürede alt yapıya aldı daha ne yapısın? Lisans çıkardıktan sonra yerini beğenmeyip kulübü askıya aldın. Spor disiplin işidir. Her şey öyledir. Hocanın verdiği yeri beğenmeme lüksün var mıydı oğlum ya?” diyor babam ki -ayağımın incindiğini atlasa da- bunda haklıydı.

Berke'nin Galatasaray'ın bu yıl Bursaspor karşısında aldığı 3-2'lik galibiyetin yanıltıcı olabileceğini söylemesine Kutay biraz bozuldu. Atalay her zamanki gibi "futbol bilgisi" edasıyla konuştuklarımızı hepimizin paylaştığı bir sonuca bağladı: Millî maçta her iki tarafın da sol kanadı iyi kullandıklarını, Sercan'ın karşı tarafı bunalttığını söyledikten sonra "Bizim en iyi orta sahamız Selçuk" dedi.

Söz dönüp dolaşp futbolcuların arabasına gelince Kutay'ın "zengin malının züğürdün çenesini yoracağı" uyarısıyla konuyu değiştirdik; hafta sonu iki arkadaş arasında çıkan tartışmanın kritiğini yaptık.

Berke'nin babasının 'insomina' ile başı dertteymiş. Geçenlerde babama söz ettim bundan. Bana "O ne?" diyor. Havamdaydım: "Sen de bir şey bilmiyorsun baba ya dedim; "İnsomina uyku problemi." dedim. Bunu derken sanırım gözlerimle ona büyüdüğümü anlattım.

Şahane bir cep telefonu var Berke'nin. Babası doğum günü hediyesi olarak *ayfon*'nun son modelini almış ki 10 mp dijital kamera, mp3, 1d fotoğraf çekimi ve 70cb bellek, *google*'de maps imkânı... İstedğin müziği indir dingle. Dahası, yolda izde nevigasyon özellikleri de var... Nasıl anlatayım; acayip bir şey... Ah, nerde öyle baba! Geçenlerde babama bundan söz ettim. "Ne anlatıyorsun oğlum bana?" diyor? Haydi burdan yak! Ya, benim babamdan istediğim fazla değil, bu değil, hayır bu değil; bunun iki altı. İkinci el üstelik. Neymiş? İkinci el eşya alınmazmış. Aldığı arabanın ikinci el olduğunu unuttu. Bunu hatırlattım ama geçen gün. Cevap hazır babamda; zorlanmaz: "İkisi aynı şey mi?" diyor.

Atalay'ın derdi kız arkadaşından yakasını nasıl kurtaracağı... Bayağı ilerletmişler. Kız, ikide bir özel halveti ima ediyormuş. "Kızım senin testosteron seviyen yüksek galiba!" demiş kıza. "Oğlum, ayıp lan, dedim; böyle denir mi bir kıza?" Verdiği cevap yenilir yutulur cinsten değil: "Yüzünde sivilceler çıkıyor ikinin biri; hem bıyığı var belli belirsiz. Sesi de kalınlaşmaya başladı" diyor ve ekliyor: "Ne yapayım ona uyalım da kendimizi bu yaşta kapının eşiginde bir kazığa mı bağlayalım."

Bu minvalde kızlardan konuştuk. Dereden tepeden lafladık işte. Gökhan, son çıktığı kızla kendisini gören eski arkadaşı Özge'nin sinir krizleri geçirdiğini biraz da havalanarak anlattı. Berke, kızların kendisini Tom Cruiz'e benzettiğini söylerken işaret parmağıyla burnunu kaşdı. Berke hava attığı zaman burnunu kaşır; Kutay'ın Galatasaray'dan söz ederken kaşlarının birini kaldırması gibi. (Bunu nasıl başarıyor onu da merak etmişimdir.) "Şişinme oğlum!" dedim ben de Berke'ye, magazine hâkimiyetimi konuşturarak, "Tom Cruiz'in boyu öyle filmlerindeki kadar uzun değil." dedim. Konu, bilim kurgu filmlerindeki sinema hilelerinin üzerinden atlayarak film müziklerine, oradan da film frag-

manlarına gelince Kutay'ın telefonunda, üzerinde fazla durduğumuz bir film fragmanlarını izledik. Can sıkıcı bir konuyu (bu yıl gireceğimiz üniversite sınavlarından hiçbirimizin beklentisinin olmayışını) teğet geçtik. Müstehcen fıkralar anlattık sonra. Okula geçtik: Fencinin kopya şebekesine karşı aldığı önlemlerin başarısızlıkla sonuçlandığından söz ettik, gülüştük. Hepi topu bu çerçevede konuşmalar, kahkahalar, sohbetler...

Biraz gecikmiştim. Vay sen misin geciken? Babamdan bir ton laf yedim. “Yine karakolları, hastaneleri mi aryalım oğlum?” diyor babam. İki yıl önce playsteysine takılıp kalmıştım da gece beni aramaya çıkmışlardı; onu hatırlatıyor. Babam diyor ki “Oğlum, ortalık kötü adamlarla dolu; hiç olmazsa nerede olduğunu bilelim, emin olalım.” diyor da; ben bir yerlerden geç kalırsam babam başıma bir şey gelebileceğini mi düşünüyor? Bu, koruma güdüsüyle mi; yoksa babamın beni gözetim altında tutmasıyla mı ilgili? Baba olmanın nasıl bir duygu olduğunu anlamaya çalışıyorum. Babama dedim ki “Baba, sen beni niye bu kadar merak ediyorsun? Beni rahat bırak; ben çocuk değilim.” dedim. Aslında annemin de babamdan aşağı kalır yeri yok. İki sene önce okulda voleybol takımının çalışmasından dönerken biri beni çevirip cep telefonumu almıştı. Cebimde altı lira vardı ve o da gitmişti. Vermesem yanında peyda olan diğer arkadaşıyla bana saldırabilirdi. Annem bunu hatırlatıyor ve “Baban haklı” diyor.

Bir ara dışarıda bir gürültü, şamata peyda oldu. Apar topar dışarı fırladık. Bir kavga ortamı hazırlanmıştı. Arbedeye dönüşmek üzere olan tartışmanın içinde bizim Batuhan'ı görünce ister istemez işin içinde bulduk kendimizi. Taraflardan biri diyordu ki “Daha iki gün önce bu mahalleye şehit cenazesi geldi kardeşim; bu kadar da olmaz. Bunun kapalı bir mekânı yok mu? Hem bu zamanda şehirde, mahallede, sokakta köy usulü zangır zangır düğün olur mu?” Konunun çok hassas olduğunun farkındaydık. Bir tarafta şehit cenazesi mınıtıkası, diğer tarafta töresel bir merasim. Uzlaştırıcı olduk. Düğün içeri alınsın; evde devam etsin, diğer taraf da buna anlayışla yaklaşsın dedik. Taraflar sakinleşir gibi olduğunda biri konuyu çok tehlikeli bir tarafa çekmeye çalışarak “Sen kimdensin?” dedi bana. Bu adamı giyaben tanıyordum; uzak mahallelerde araba kundaklama gibi birtakım pis işlere bulaştığını duymuştum. Benim orada olmam öyle işe yaradı ki adamın beni yanına çekmesi, birbirimizle her şeyimizi paylaştığım arkadaşarımla karşı karşıya gelmem; bu da konunun çok tehlikeli bir boyuta ulaşması demektir. Bu tuzağı fark ettim ve ona “Taraflar kendi aralarında anlaşsın; sen çekil aradan!” dedim. Bu konuda bir fikir birliği oluştu ve iş çıkırından çıkıp etnik boyuta taşınmak üzereyken sağduyu galip geldi. O adam ve yanındaki genç, yalnız kalınca oradan uzaklaşmak zorunda kaldı da iş büyümeyen önlenildi.

Babam bu konuda bana çok tavizsizdi. Tartışmanın içinde değilsem de arkadaşlarımla oradaydım işte. Biraz kızdı ama bağırıp çağırmadı.

“Oğlum dört şey çok naziktir ve bunlarla ilgili müdahaleler çok tehlikelidir: İnsanların ne yiyip ne içtiğine, nasıl giyindiğine; neye inandığına ve geleneklerine müdahale etmek. Bunların içinde olma sakın! Daha doğrusu, hiçbir kavganın, gürültünün, şamatanın içinde adının geçmesini dahi istemiyorum.” deyip kesip attı.

Babamla son tartışmamız asker uğurlama törenine katılmama ilgilidir. Babam bu konuda gerçekten haklıydı, şimdi hakkını teslim etmeliyim. Atalay’ın abisi askere gidiyordu ve bu vesileyle uğurlama merasimi vardı. Mahalleden bir arkadaş grubuyla araçlarla şehir tutu yaptık. E, tabii uçarı hareketler; şarkılar, türküler, bağırıp çağırılmalar gırla gidiyordu. Araçların penceresinden sarkmıştık. Az kaldı canımızdan oluyorduk: Araçlardan biri kaza yaptı; bir arkadaşımızın kolu kırıldı. Neyse ki ucuz atlattık.

*

Ronida namaz kılmaya başlayalı ibre o yöne değişti, farkındayım bunun; bu ara özel iltifatlar ona. O da maşallah bunu tepe tepe kullanıyor. Yatarken anneme kendisini sabah namazına kaldırmamasını söylüyor bana işittirerek. Babamın ikinin biri kafama vurduğu konulardan biri de *Kur’an*’ı öğrenmediğim; camideki yaz kursuna devam etmediğim ... Bu konuda bana çok kızıyor babam. Ronida benden küçük olduğu hâlde öğrenmiş de ben kurstan kaçmışım. Ya ben on yedi yaşında, koskoca adam ne yapacaktım çocukların içinde? Boyum uzun, yapıyıym üstelik ve on yediden fazla gösteriyorum. Babam bunu biliyor oysa. Hem, hocayı sevmedim; bana kızların içinde “Sen kaç yaşındasın?” diye soruyor.

Babam bir gün nasıl olduysa benimle bütün bunların dışında bambaşka bir konuda ikili konuşmak istedi ama ortamı yanlış seçmişti bana göre. O akşam annem dizisinin başını izleyememenin stresi içindeydi, çünkü ev halkı seferber olmasına rağmen televizyonun kumandası bir türlü bulunamıyordu. Sonunda, kayıp kumandayı bütün kayıpları bulan annem bulmuştu yine. (Koltuğun baş tarafındaki aradan iç zemine kaymış.) Televizyon açıldığında, -biz delikanlıların aramızdaki jargonuyla- “yumuşak” bir karakterin durumunun görüşüldüğü aile meclisinden hakkında ölüm cezası çıkmıştı ve kararın icrası konuşuluyordu. Babam önce kamuoyunun duyacağı şekilde, “Allah kimsenin başına vermesin! Başında böyle bir dert olsa ne yapar insan?” diye söylendi.

“Ne yapardın baba?” dedim, fütursuzca. Ev halkının gözleri bir anda üzerime çevrildi; bu nasıl soru, der gibiydiler.

“Ağzını yel alsın!” dedi önce; biraz düşündükten sonra: “Hiçbir şey yapamazdım oğlum, evlat bu. Kaldırılıp atılmaz ki.” dedi.

Babam merhametli bir babadır; bunu biliyorum.

Gözlerini unuttuğu halıdan çekip aldı; bana yöneldi ve etrafa, “İşinize bakın!” der gibi bir bakış fırlatarak kulağıma eğildi. Tasarladığı konuya fısıltılı bir sesle bir kenarından girdi: “Rüyalanıyorsunuzdur.” dedi. Sustu bir süre, anlayıp anlamadığımı yokladı sanırım. O an yüzüm kızardı mı? Sanmam. Babamla çok da mesafeli sayılmayız. Anladım aslında da anlamazdan geldim. Babam anlamadığımı varsayarak açıklama getirdi: “Yani ihtilam; halk dilinde ‘hamamcı olmak’ denir. İhtilam durumunda gusül boy abdesti almayı biliyor musun? ‘Meni’, ‘mezi’ ve ‘vedi’ gibi kavramları biliyor musun? Bunları konuşmak istiyordum seninle uzun zamandır.”

“Camide öğrenmiştim, biliyorum baba.” dedim, yüksünmeden. Ben bunu söyleyince, beni sınava çeker gibi: “Ne demek ‘hadesten taharet?’” dedi. Bunun, “Sonradan oluşan maddi ve manevi pisliklerden temizleme” olduğunu biliyordum. Hemen cevabı yapıştırdım ve bir de örnek verdim: “Gusül, boy abdesti buraya girer.” dedim. Peki, ‘İstinca’ ne demek?” dedi sonra. İşte oraya gelmedikti, dedim. Fırsatını yakaladı; üstüme geldi: “İşte bu... Seni bunun için gönderdimdi ama kaçtın. İstinca, her iki taraftan çıkan necaseti temizlemektir.”

Taşı gediğine yerleştirme sırası bendeydi. “Bu konuda bana söylediklerin için biraz geç değil mi baba?” dedim.

Babam bana “Sen ne kadar şey biliyorsun!” der gibi baktı.

Babamın soru sırasında sanırım koltuk ve etek temizliği de vardı ama konuşmamızın seyri değişince bunları sormadı.

Babam, İnternet kafelerin tehlikeli olduğunu; annem, ben bir yere giderken kuytu alanlara girmememi ve ana caddeleri tercih etmemi söylerken beni düşünüyor olabilirler. Bir ara “Beni biraz bana bıraksanız olmaz mı?” diyecek oldum anneme. Bana dedi ki annem “Oğlum, senin yaşındaki gençler çok tehlikeli işler yapabilirler; kuşa benzer gençlik kısmı; salarsan uçar, sıkarsan ölür. Biz seni çok da sıkıyoruz haksızlık etme şimdi!” dedi. Tam da bunu söylerken kapı zili çaldı; misafirmiş gelen. Kaldı, konuşamadık. Konuşmanın devamını ben kendi içimde yaptım annemle; sonra konuşmanın bir yerinde sözümü babama yönelttim. Dedim ki babama “Ben biraz uçsam, çevremi tanısam... Nasıl söylesem... Manevra alanımı bilsem hiç olmazsa, biraz da “bir şey” olsa bana; gençliğimin geldiğini fark etsem... Ne bileyim; kırılısam, dökülsem, bükülsem, beni biri zora soksa, kendi çabamla kurtulsam. Benimle ilgili kaygılarınızın gerçekleşmemesi için benim buna da ihtiyacım var. Siz istiyorsunuz ki size hiçbir problem getirmeyeyim, canınızı sıkacak hiçbir şey yaşanmasın, ben hizaya getirilmiş “uslu ana kuzusu” olarak çocuklukta çıktığımı kendim fark etmeyeyim; mümkünse hep orada kalayım. Çocuklukta

çıktığıma da gençliğe ayak bastığıma da ben karar versem. Babamla konuşup bir yerde bunu kendisine söylemek isterdim. Mesela önemli bir maçı (haydi kendi takımı Galatasaray'ın maçı olsun) evde birlikte izlerken; maçtan sonra meyve yerken veya birlikte sinemaya gidip bir filmi izledikten sonra bir çay bahçesinde çay içerken bunları kendisine söylemek isterdim; ama ben babamla böyle yerlerde hiç başbaşa kalmadım ki söyleyeyim bunları. Babamla bir yerde başbaşa yemek yemek ya da Boğaz'ı uzaktan görebileceğimiz bir açık hava çay bahçesinde çay içmek ne iyi olurdu! O da bunları hiç düşünmedi doğrusu. Farklıyız babamla; hem de çok farklı. Takımlarımız da farklı. Ben Beşiktaşlıyım; o Galatasaraylı.

Yoksa ben babamın takımından olmamak için mi Beşiktaşlıyım?

Bazen babamın beni sevmediğini düşünüyorum.

Ben büyüdüm; on sekizden gün almak üzereyim. Evde kendisine güvenilen, geldiğimde eve bir "adam" geldiği fark edilen (yani fark edilmesi gereken diyecektim) bir gencim artık. "Her şeyine karışılan, ikinin biri sorgulanan, güzel hiçbir işi olmayan angarya bir çocuk" muamelesi görmekten bıktım. İşleri güçleri eksilerimle meşgul olmak olan babama ve anneme bunu nasıl anlatmalıyım? Annem diyor ki "Aman oğlum mahallenin serserilerine uyma, aman kimseyle kavga etme, arkadaşlarını iyi seç!" diyor. Birisiyle arkadaş olurken onu önce anneme görücüye mi çıkarmalıyım? "Anne, bu arkadaş adayım. Onu seçebilir miyim?" Bunu mu bekliyor annem? Ağzlarında sır saklanmıyor ki... Dila ablama geçenlerde kavga etmemizin nedeni de buydu. Neymiş? Kız arkadaşına hediye almışım. Ablama da bir sır verilmiyor. Dershaneden arkadaşım olan Ayça'ya sınıftan birkaç arkadaş bir araya gelip doğum gününde bir hediye almıştık. Hediye meselesinin aslı astarı da bu. Bunu anneme öyle bir anlatışı vardı ki ablamın; sinir oldum. "Anneee! Baran'ın kız arkadaşına hediye almış!"

Vurguya bakar mısınız? "Baran'ın..."

Ya annemin katılımı?...

"Deme kız! Hım...? Bak sen bizim Kurtlu'ya!"

Ronida'nın facebook'ta bir erkek arkadaşı olmasına ve onunla yazışmasına bir şey demiyorlar ama. Ben de demi geldi, bunu söyledim. Bu kez Ronida ile kavga ettik.

Evde bana Kurtlu diye takılırlar bazen; ama bunun söyleniş biçimi önemlidir. Şakasına söylenirse alınmam, ama böyle değil; ablamın makaraya sarması gibi değil.

"Kurtlu" lakabını da hak ederek aldığımı düşünüyorum. Bu lakabın da bir hikâyesi var: Daha çok küçüktüm; sanırım altı yaşlarındaydım. Gökhan'ın doğum gününde arkadaşlarla bir araya gelmemizden söz ederken annemin

“Neler yaptın oğlum? Anlat bakalım!” sorusuna “Kurtlarımızı döktük” cevabı vermiş(t)im. Böyle dediğimi hatırlamıyorum tam olarak ama demişimdir itirazım yok. Yaşımdan beklenmeyen bir ifadeymiş meğer bu; yaşını başını almış adamlar söz edebilirmiş bu şekilde. Ne bileyim ben? O gündür bugün evde adımız Kurtlu’ya çıktı. Özeti bu.

Bir akşam yine annemin kulağına Ronida’nın benimle ilgili bir şey söylediğinden ikirciklendim ve kulak kabarttım. Yanılmamışım: Benim bir kızla msn’de konuştuğumu söyleyip kikir kikir gülüyordu Ronida. O an bana bunun bir misilleme olduğunu düşündüm. O arada Dila ablam da ona katılarak “Vay vay vay! Bizim Kurtlu’ya bak; ne kurtlar döküyor!” demesin mi!

Fena kızdım.

O kızla *twitter*’de tanışmıştım: Bir söz yarıştırmasıdır gidiyordu. Bu çıkıra ben de katılarak bir yerde okuyup ezberlediğim güzel bir sözü alıntılı olarak şöyle yazmıştım: “En uzak mesafe, birbirini anlamayan iki kafa arasındaki mesafedir (Can Yücel).” Bunu *tweete* yazmamın ardından bir kız beni *retweetledi* ve takip listesine aldı. Sonra ben de onu takip listeme aldım. Bir süre özelden mesajlaştık. Sonra *msn* adresini verdi bana. Bir gün *msn*’de konuşurken “Artık hayallerim suya düşmüyor; çünkü düşe düşe yüzmeyi öğrendiler.” sözünü yazmıştı. Çok hoşuma gitmişti söz. “Kimin bu söz?” diye sordum. Havalanarak “Tabii ki benim.” cevabını yazdı. Kızı bilgili buluyordum, çok şey biliyor gibi gelmişti bana. O sözü ablamla bir söz yarış sırasında ödünç kullandım. Babam kulak kabartmış olmalı ki “Sen nereden biliyorsun bu şiiri?” dedi. “Şiir değil, söz.” dedim. Babam, “Hayır, o bir şiirden mısra ama tam olarak öyle değil.” dedi. Böylece sözün Cemal Süreya’nın bir şiirinden bozularak alıntılanmış olduğunu babamdan öğrenmiş oldum. Bunu öğrenince o kız listemden hemen sildim. Başkasına ait bir sözü kendisinin gibi gösteren, pekâlâ, kendine ait olmayan bir eşyayı da mülkiyeti gibi alıp götürbilirdi.

Ronida’nın “konuştuğumu” söylediği kız ve onunla ilgili ayrıntının tamamı buydu.

Ronida’dan çok ablama kızdım. Ronida’nın sözüne inanarak ablamın da bana haksızlık etmesine dayanamadım ve “Dudu işte!” dedim.

Çok kızdı ve “Kurtlu!” dedi o da bana.

“Evde kaldın ve beni çekemiyorsun; bir arkadaşım olmasını istemiyorsun!” dedim ben de sözlerimin üzerine ağırlığımı bindirerek. İyi dememiş miyim?

Hayır, iyi demedim; ağladı. Pişman oldum ama olan da olmuştu.

Ablamın diğer adı da Dudu idi, nüfus cüzdanında çift olan adının ilkiydi bu.

Babam, Türk kökenli büyük annesinin adını yaşatmak için büyük ablamın adını çift koymuştu: Dudu Dila. Öğretmen yoklama alırken ablama ilk adıyla seslenince sınıfta gülüşmeler olmuş. Ablam kendini çok kötü hissetmiş. İlk kıvılcım böyle başlamış ve ablam ondan sonra kendisine Dudu denilmesinden hep rahatsız olmuş. Zamanla arkadaşları, kendisine alaylı bir ses tonuyla “Dudu!” diye hitap etmeye başlamışlar. Ablam ağlamış. Öğretmeni “Ama bu senin adın, bir lakap takılıyor değil ki sana” diyecek olmuş. Ablam da “İstemiyorum; bana Dudu denmesini istemiyorum!” demiş ağlayarak. Bunun üzerine öğretmen, babamla görüşmüş. Bu görüşmeden sonra ablamın adı okul kayıtlarında D. Dila olarak düzeltilmiş. Evde de ilk adının unutulması için hep ikinci adı kullanılmaya başlanmış.

Bazen babam hatırlatır, “Dudu Dila. Baksana şu isime!... Şiir gibi bir ismin vardı be kızım; mesele ettin.” derdi. Ablamın ilk adının Dudu olduğunu, çok sonra annemden öğrenmiştim ben de. Dila ablam bugün otuz ikisinde ve hâlâ kendisine Dudu denmesine kızar.

*

Bir gün babam bana “Bu senin!” takdimiyle küçük bir ajanda verdi. Elindekini verirken gözleri çok farklıydı: Galatasaray’ın izleyemediği bir başarısını başkasından duyduğunda böyle olur gözleri bir de. Baktım: Bordo kaplı, çizgili bir defter bu. “Allah Allah, dedim, bunun önemi nedir ki babam böyle gizemli bir şey verir gibi verdi bana.” Meraklandım doğrusu. Defteri, gizemli bir hazinenin saklandığı sandığı açar gibi açtım. Tarih ve saat atılarak alınmış notlar vardı. Anlamaya çalıştım bir süre ve çözdüm: Bu benim çocukluk notlarımdı; evet, günlüğüm. Meğer babam, 12 yaşına kadar hayatımda kayda değer gözlemlerini günü gününe not almış ve bu notları 18’e ayak bastığım gün vermek üzere herkesten saklamış. İçinde neler yok ki defterin... Geçirdiğim çiçek hastalığı; dışarıdan soluk soluğa kapıya dayanmışken tam o sırada kapı girişinde gördüğüm küçük bir bidonu, susamışlığın verdiği ivcenlikle başıma diktirişim; içtiğim suyun çamaşır suyu olduğunun anlaşılması üzerine hastanede midemin yıkanması ve hayata dönüşüm... Başka bir gün babamın tıraş tasındaki suyu içişim, balkonda ablamın kucığına serptirişim, dedemin (o zaman hayattaydı) sakallarına özenerek kilerde bulduğum yağlı boya ile kendime turkuaz mavisi sakal yapışım... (Bu merak bana pahalıya mal olmuştu.) Sonra çocukluk çağında söylediğim “hikmetli” sözler: “Kızlar konuşanı dinler; erkekler annesiyle yatmaz; duvar bana çarptı ben de ona çarptım; ablacığım gözyaşlarımı eteğine silebilir miyim; kedilerin ayakkabısı olmaz; babaanneler baba değildir; Ay bana baktı dün gece.”

Başka?

“Baba, ben cennete gittiğimde lunaparka gitmek istersem, beni kim götürecektir?” mi dememişim; “Baba ben galiba büyüdüm; odamdan ışığı yakmadan

çıkabiliyorum” mu dememişim; “Şu ablam bir evlenseydi; sıra bana gelirdi.” mi dememişim; babamın ilkokulu bitirince 18 vitesli bisiklet sözü üzerine “O zamana kadar Amerika Türkiye’yi işgal eder.” mi dememişim?... Daha da küçükken, “Ben ölürsem ne yaparsınız; kurtulur musunuz benden?” demeler... “Bu gece yürümde çok kötü bir yura gördüm” demeler... Dış kapıdan içeri giren dedeme, (vefat ettiği yıl olmalı) “Cehennem dibinden mi geliyorsun dede!” demeler... Ya kendime özgü yatak duası (Dedem öldükten yaklaşık altı ay sonra): “Allah’ım beni koru! Bana yemek ver! Dedemi gönder! Ondan sonra güle güle! Amin!...” demeler...

Neler demişim neler?...

Kafayı Allah’a taktığım günlerden birinde olmalı. Babama hayalimdeki Allah’ı anlatıyorum: Onun büyük bir insan olduğunu düşünüyordum; kocaman kulakları, büyük bir burnu ve televizyon büyüklüğünde gözleri, çizgi filmdeki cadı gibi sihirli elleri olmalı diye düşünürken bunu babamla paylaşmışım. Gerisini babamın notlarından aktarayım:

“Baran’a ayağındaki terlikleri işaret ederek sordum:

—Baran, bu ne?

—Terliiiiik.

—Bunu kim yaptı?

—İnsanlar.

—Peki, terliklerden insan, insanlardan terlik olan var mı? Ya da ikisi aynı şeyler mi?

Baran, karnını tuta tuta güldü; “Hayır” dedi. Anlatmak istediğimi anlamıştı.”

Bunu hatırladım: Babam, ilk defa beni şeksiz olarak ikna etmişti.

Babamın kaydında olmayan ama benim hatırladıklarım da var: Memleketeye gidince hükümet binasının bahçesinde binadan çıkan adamlar içinde ‘hükümet’i gözetlemişim. Kapıdan göbeği kendisinden önce çıkan, deri ceketli iri yarı bir adam merdivenlerde belirince, babama adamı el işaretleriyle göstererek, biraz da kaygılı bir üslupla (ve tabii heyecanla ve yüksek sesle) “Hükümet geliyor baba!” demişim.

Babam gülmekten kırılmıştı.

Babama bunu hatırlattım; “Kaydında yok.” dedim.

Bu defter, hayatımın en güzel armağanı oldu bana.

Beni çok ama çok sevdiğini biliyordum aslında baba.

Ama işte, gürültülerden sesini duymadım çok zaman; toz dumandan seni göremedim.